

Arrest

nr. 290 227 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TUCI
Vergoteplein 10 B
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. V. CIOCOTISAN, die *loco* advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2016 dient de verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 204 825 van 1 juni 2018 beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 juni 2018 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid verzoek (volgend verzoek).

Op 20 januari 2020 dient de verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid verzoek (volgend verzoek).

Op 9 december 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 9 december 2022 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer :

Naam: K. (...)

Voornaam: M. (...)

Geboortedatum: (...).1994

Geboorteplaats: S. (...)

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten.

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, aan bendevoorming-deelname en aan poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 31.05.2022 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 3 jaar voor de helft.

Uit het arrest van het Hof van beroep te Brussel blijkt dat betrokkene zich in de periode van 12 maart 2019 tot 25 maart 2019 te Tienen en bij samenhang elders in het Rijk schuldig heeft gemaakt aan verschillende diefstallen. Het gaat hier over verschillende diefstallen van geld, juwelen en elektronica.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De betrokkene heeft een eerste maal asiel aangevraagd op 27.01.2016. Deze aanvraag werd op 05.06.2018 negatief afgesloten door een weigeringsbeslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Zo werd er op 28.12.2017 geoordeeld door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de betrokkene diende uitgesloten te worden van bescherming onder de vluchtelingenconventie en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij een ernstig niet-politiek misdrijf pleegde in Albanië, met name moord met voorbedachten rade omwille van "lage motieven". Zijn verklaringen over zijn beweerde spijt konden ook niet overtuigen. Vervolgens werd er op 27.06.2018 een tweede asielaanvraag ingediend dewelke op 29.10.2018 negatief werd afgesloten door een onontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en ter kennis gebracht op 28.01.2019. Op 20.01.2020 werd er voor de derde maal een asielverzoek ingediend. Deze aanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en ter kennis gebracht op 02.11.2020.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, aan bendevorming-deelname en aan poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 31.05.2022 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 3 jaar voor de helft. Uit het arrest van het Hof van beroep te Brussel blijkt dat betrokkene zich in de periode van 12 maart 2019 tot 25 maart 2019 te Tienen en bij samenhang elders in het Rijk schuldig heeft gemaakt aan verschillende diefstallen. Het gaat hier over verschillende diefstallen van geld, juwelen en elektronica. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis op 29.11.2022. Hij liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Er kan bijgevolg enkel uitgegaan worden van de elementen uit het administratief dossier van betrokkene.

Op 27.01.2016 heeft betrokkene een eerste asielaanvraag ingediend in België, hij verklaarde daarbij op 20.01.2016 in België aangekomen te zijn. Daar betrokkene als minderjarige een moord gepleegd heeft in Albanië besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 27.12.2017 hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS stelde dat niettegenstaande betrokkene uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, het niet aangewezen is hem gedwongen terug te leiden naar Albanië waar volgens zijn verklaringen, zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou zijn. Op 01.06.2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) de beslissing van het CGVS. Ondanks dat betrokkene een bevel gekregen had om het grondgebied te verlaten bleef hij in België.

Op 27.06.2018 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, hij verklaarde België niet te hebben verlaten sinds zijn eerste asielaanvraag. Op 29.10.2018 nam het CGVS de beslissing "Niet-ontvankelijk (volgend verzoek)". Nogmaals werd gewezen op het feit dat een verwijdering of teruggedrijving naar Albanië het non-refoulement beginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op 23.01.2019 werd hem wederom een bevel om het grondgebied te verlaten verstuurd en wederom besloot hij dit bevel te negeren.

Op 25.03.2019 werd betrokkene door de politie samen met 2 kompanen onder verdachte omstandigheden aangetroffen in de omgeving van woningen, ze hadden inbrekersmateriaal bij zich (xxx).

Op 24.06.2019 werd betrokkene wederom aangehouden, hij werd voorgeleid bij de onderzoeksrechter en werd de volgende dag, op 25.06.2019, onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de hulpgevangenis te Leuven uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels; als dader of mededader;

deelname aan bendevorming en poging tot gewone diefstal. Op 18.11.2019 werd betrokkene vrijgesteld uit de gevangenis daar het aanhoudingsmandaat opgeheven werd.

Op 20.01.2020 diende betrokkene een derde asielaanvraag in. Op 29.10.2020 nam het CGVS de beslissing "Niet-ontvankelijk (volgend verzoek)". Nogmaals werd gewezen op het feit dat een verwijdering of terughrijving naar Albanië het non-refoulement beginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op 23.01.2019 werd hem wederom een bevel om het grondgebied te verlaten verstuurd dat hij zoals de voorgaande keren naast zich neerlegde.

Op 31.05.2022 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor de helft daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal, bendenvorming-deelname, poging tot wanbedrijf. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Uit de gepleegde feiten blijkt dat hij een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en dat hieruit legitiem afgeleid kan worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt;

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Op 25.11.2022 meldde hij zich aan bij de gevangenis van Sint-Gillis om de gevangenisstraf waartoe hij veroordeeld werd op 31.05.2022 uit te zitten. Zes dagen later werd hem reeds een voorlopige invrijheidstelling toegekend door de gevangenisdirecteur, op 01.12.2022 namelijk, overname door DVZ was mogelijk van 01.12.2022 tot 11.12.2022.

Betrokkene heeft sinds 2016 een relatie met D. A. (...) (geboren op (...).1996 te Albanië). Uit zijn relatie met haar werden drie kinderen geboren in België: A. (...) ((...).2017), L. (...)((...).2019, erkend als vluchteling) en I. (...) ((...).2021; erkend als vluchteling). Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) met zijn partner en kinderen. Het gegeven dat betrokkene de Staat met zijn gezinsleven voor een voldongen feit heeft gesteld impliceert niet dat hij als gevolg hiervan, op basis van artikel 8 van het EVRM, zonder meer tot een verder verblijf in België moet toegelaten worden. Het is ook niet omdat betrokkene niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, dat op België de verplichting zou rusten hem een verblijfstitel toe te staan. Zijn gezinsleven heeft zich ontwikkeld terwijl hij diende te weten dat zijn situatie precair was. Betrokkene heeft tot driemaal toe asiel aangevraagd in België. Hij werd al bij de eerste asielaanvraag uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Betrokkene heeft immers als minderjarige een moord gepleegd in Albanië, reden waarom hij eerwraak vreest en waarom ook zijn kinderen en een reeks andere familieleden volgens hem riskeren vermoord te worden bij een terugkeer naar Albanië. Sinds 20.01.2016 verblijft betrokkene ononderbroken in België, hij kreeg reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten maar gaf hieraan geen gevolg. Twee van de drie kinderen werden geboren toen betrokkene en diens partner wisten dat betrokkene uitgesloten was van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hun gezinsleven heeft zich ontwikkeld terwijl zij wisten dat de verblijfssituatie van betrokkene precair was. In de beslissing van het CGVS d.d. 27.12.2017 wordt vermeld dat uit het vonnis van de rechtbank van Shkodër d.d. 02.06.2011 blijkt dat betrokkene zich schuldig maakte aan moord met voorbedachten rade; de moord was op voorhand beraamd en er is de nodige voorbereiding aan vooraf gegaan. Dergelijke mentaliteit, die volkomen blind blijft voor de daaruit voortvloeiende maatschappelijke ontwrichting, voor de drastische onomkeerbaarheid van de feiten en voor het levenslange trauma veroorzaakt bij de nabestaanden, getuigt van een fundamenteel gebrek aan normbesef, een misprijzen voor het leven van een ander en van een gevaarlijke ingesteldheid. Ook in België houdt betrokkene zich niet aan de geldende regels. Zoals reeds vermeld werd hij op 31.05.2022 door het Hof van Beroep van Brussel

veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor de helft daar hij zich schuldig maakte aan diefstal en bendevorming-deelneming, poging tot wanbedrijf. Hij heeft niet getwijfeld om ook in België de openbare orde te schaden. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit, is zodanig dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Uit niks blijkt dat het gezin per sé in België dient te blijven, dat zij niet naar Albanië kunnen gaan impliceert niet dat er geen andere landen zijn waar zij veilig met het hele gezin kunnen verblijven. De kinderen zijn zeer jong en kunnen zich ongetwijfeld snel aanpassen aan nieuwe omstandigheden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke omstandigheden zijn om zich elders te vestigen als gezin. Anderzijds kan ervoor gekozen worden dat mevrouw en de kinderen in België verblijven en contact met betrokkene onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar hij zou verblijven. Het staat niet vast dat dit onmogelijk zou zijn. Dat het contact met zijn kinderen en zijn partner moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan betrokkene zelf te wijten daar dit een gevolg is van de door hem gepleegde feiten, zowel in Albanië als in België. Het feit dat hij kinderen en een echtgenote had in België, heeft hem er niet van kunnen weerhouden ook hier ernstige strafbare feiten te plegen. De Belgische samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen een individu zoals betrokkene die er niet voor terugdeinsde iemand met voorbedachten rade te vermoorden (zelf al gebeurde dit tijdens diens minderjarigheid), die daarna alle afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten negeerde en een gezinsleven opbouwde, en die vervolgens om een inkomen te verwerven strafbare feiten pleegt die nefast zijn voor de maatschappij.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Betrokkene heeft verder ook nog andere familieleden in België, uit niks blijkt echter dat er een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat tussen betrokkene en één van deze familieleden.

Vaste rechtspraak van het EHRM stelt bovendien dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor.

Er wordt aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven het welk inhoudt dat hij België dient te verlaten en dat hij niet terug moet keren naar Albanië maar het is niet omdat hij niet kan terugkeren naar Albanië dat België verplicht is om hem een verblijfsrecht toe te kennen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"Artikel 3 EVRM stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Uit zijn asiëldossier werd duidelijk vastgesteld dat verzoeker niet naar Albanië kan terugkeren;

Artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming en staat boven de Vreemdelingenwet.

Dit artikel biedt bescherming tegen willekeur.

De bestreden beslissing vermeldt als enige motivatie in het kader van artikel 3 EVRM het volgende:

“ Het is ook niet omdat betrokkene niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, dat op België de verplichting zou rusten hem een verblijfstitel toe te staan. ”

Parallel met de motivatie in het kader van artikel 8 EVRM wordt ook het volgende gesteld:

“De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Uit niks blijkt dat het gezin per se in België dient te blijven, dat zij niet naar Albanië kunnen gaan impliceert niet dat er geen andere landen zijn waar zij veilig met het hele gezin kunnen verblijven.

(...)

Anderzijds kan ervoor gekozen worden dat mevrouw en de kinderen in België verblijven en contact met betrokkene onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar hij zou verblijven.

Het staat niet vast dat dit onmogelijk zou zijn. ”

De Belgische staat heeft niet de verplichting om aan verzoeker een verblijfstitel toe te kennen doch de naleving van artikel 3 EVRM te garanderen (Raad van State, 28 september 2017, n° 239.259);

In casu heeft verwerende partij niet de minste verificatie gedaan. Een concreet onderzoek moet namelijk plaats vinden.

In welk ander land kan verzoeker dan gaan en zal artikel 3 EVRM daar nageleefd worden??

Zal hij elders beschermd worden tegen een verwijdering naar zijn herkomstland?

Verwerende partij moet alle twijfel uitsluiten (Europees Hof, 13 december 2016, Paposhvili tg België);

De bestreden beslissing schendt bijgevolg manifest artikel 3 EVRM.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder hierop als volgt:

“Het eerste middel voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Het tweede middel voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Het derde middel voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Stelling verzoekende partij

1. Verzoeker oppert dat verwerende partij stelt dat uit de feiten een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid zou blijken hetgeen volledig subjectief is en dat deze ingesteldheid een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde zou vertegenwoordigen hetgeen alle logica mist. Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is.

2. Uit zijn asiëldossier werd duidelijk vastgesteld dat verzoeker niet naar Albanië kan terugkeren. Artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming en staat boven de Vreemdelingenwet. In casu heeft verwerende partij niet de minste verificatie gedaan naar een risico op schending van artikel 3 EVRM. Een concreet onderzoek moet namelijk plaats vinden. In welk ander land kan verzoeker dan gaan en zal artikel 3 EVRM daar nageleefd worden?

3. Onder haar derde middel stelt verzoeker dat zijn precair verblijf en het niet naleven van zijn voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten niet volstaan om dit bevel te verantwoorden. Er zou noch sprake zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde en aan verzoeker kan men zeker niet verwijten een gezinsleven te hebben ... De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

Weerlegging

Ten aanzien van de verenigde middelen

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.²

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.³

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁴

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op artikel 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet en het gegeven dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In de paragrafen volgend wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kennen, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 3° van de wet van 15 december 1980.

Dit artikel bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

De bestreden beslissing motiveert concreet op dit vlak:

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, aan bendevoorming-deelname en aan poging tot wanbedrijf, feiten waarvoor hij op 31.05.2022 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 3 jaar voor de helft.

Uit het arrest van het Hof van beroep te Brussel blijkt dat betrokkene zich in de periode van 12 maart 2019 tot 25 maart 2019 te Tienen en bij samenhang elders in het Rijk schuldig heeft gemaakt aan verschillende diefstallen. Het gaat hier over verschillende diefstallen van geld, juwelen en elektronica. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe.

Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het gegeven dat verzoeker de mening is toegedaan geen gevaar te vormen voor de openbare orde doet aan de pertinentie van de motivering van de bestreden beslissing geen afbreuk.

3. De verzoekende partij wijst op een schending van artikel 3 EVRM en betoogt dat haar de vluchtelingenstatus wel werd geweigerd maar dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geoordeeld dat hij niet naar Albanië kan terugkeren.

Het CGVS heeft inderdaad geoordeeld dat verzoeker diende uitgesloten te worden van bescherming onder de vluchtelingenconventie en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij een ernstig niet-politiek misdrijf pleegde in Albanië, met name moord met voorbedachten rade omwille van "lage motieven".

De bestreden beslissing licht toe:

"Betrokkene heeft immers als minderjarige een moord gepleegd in Albanië, reden waarom hij eerwraak vreest en waarom ook zijn kinderen en een reeks andere familieleden volgens hem riskeren vermoord te worden bij een terugkeer naar Albanië. Sinds 20.01.2016 verblijft betrokkene ononderbroken in België, hij kreeg reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten maar gaf hieraan geen gevolg. Twee van de drie kinderen werden geboren toen betrokkene en diens partner wisten dat betrokkene uitgesloten was van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hun gezinsleven heeft zich ontwikkeld terwijl zij wisten dat de verblijfssituatie van betrokkene precair was. In de beslissing van het CGVS d.d. 27.12.2017 wordt vermeld dat uit het vonnis van de rechtbank van Shkodër d.d. 02.06.2011 blijkt dat betrokkene zich schuldig maakte aan moord met voorbedachten rade; de moord was op voorhand beraamd en er is de nodige voorbereiding aan vooraf gegaan. Dergelijke mentaliteit, die volkomen blind blijft voor de daaruit voortvloeiende maatschappelijke ontwrichting, voor de drastische onomkeerbaarheid van de feiten en voor het levenslange trauma veroorzaakt bij de nabestaanden, getuigt van een fundamenteel gebrek aan normbesef, een misprijzen voor het leven van een ander en van een gevaarlijke ingesteldheid. Ook in België houdt betrokkene zich niet aan de geldende regels. Zoals reeds vermeld werd hij op 31.05.2022 door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor de helft daar hij zich schuldig maakte aan diefstal en bendevoorming-deelname, poging tot wanbedrijf. Hij heeft niet getwijfeld om ook in België de openbare orde te schaden. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit, is zodanig dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."

De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoeker is uitgesloten van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, wat steun vindt in het administratief dossier. Dit impliceert dat verzoeker al een ernstig misdrijf heeft gepleegd, wat blijkt uit diens asielrelaas en de daaropvolgende uitsluiting in de beslissing van de CGVS.

Uitsluiting kan slechts indien er redenen bestaan om aan te nemen dat verzoeker in dit geval in diens herkomstland een ernstig misdrijf pleegde. In dit geval, wat blijkt uit het administratief dossier: het plegen van een moord met voorbedachte rade, waarvoor verzoeker werd veroordeeld door de Albanese rechtbank. Ook dit toont aan dat verzoeker een ernstige en werkelijke bedreiging vormt voor het schaden van de openbare orde. Daarbij genomen dat verzoeker ook op Belgisch grondgebied niet heeft

geaarzeld veelvuldig strafbare feiten te plegen die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en indruisen tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe.

Het geheel samen genomen toont aan dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving afgeleid kan worden. Verzoeker kan niet anders voorhouden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij uitging van onjuiste feitelijke gegevens of een niet correcte beoordeling verrichtte of kennelijk onredelijk tot haar besluitvorming kwam. Het gegeven dat verzoeker al van de Albanese veroordeling zijn "les" niet leerde, duidt aan dat hij een gevaar voor de schending van de openbare orde kan zijn. De bestreden beslissing wijst er ook op dat eerdere bevelen niet werden uitgevoerd door verzoeker, welk verzoeker overigens bevestigt.

Uw Raad oordeelde in gelijkaardige omstandigheden als volgt:

"De stelling dat verzoeker niet gedwongen mag verwijderd worden naar Albanië is correct, gelet op de niet terugleidingsclausule, voorzien in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit gegeven belet de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Een bevel om het grondgebied te verlaten is niet een gedwongen verwijderingsmaatregel. De verwerende partij stelt correct dat niet zonder meer kan besloten worden dat de bestreden beslissing niet uitvoerbaar is. Zoals de verzoekende partij opmerkt, kan verzoeker er voor kiezen naar een ander land te gaan, ten titel van voorbeeld Montenegro, om zich bij zijn zus te voegen. De Raad ziet in dit geval niet in waarom een bijkomende motivering nodig is, nu er een niet terugleidingsclausule bestaat. De verwerende partij geeft in haar nota duidelijk te kennen dat een terugkeer naar Albanië niet aan de orde is."

(...)

"Waar verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM, laat hij na elementen aan te duiden van aard om een risico te lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Het weze herhaald dat de bestreden beslissing niet een terugkeer naar Albanië voorziet en uit het administratief dossier niet kan afgeleid worden dat de verwerende partij een dergelijke terugkeer voorziet. Wel integendeel, uit een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 oktober 2017 blijkt dat uitdrukkelijk is gesteld dat verzoeker niet naar Albanië kan worden teruggeleid en de niet terugleidingsclausule in deze nota wordt geciteerd."5

Welnu, om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin.⁶

In onderhavig geval wordt net de niet-terugleiding uitdrukkelijk opgenomen in de bestreden beslissing zodat inderdaad geen risico op schending van artikel 3 EVRM kan weerhouden, zoals geoordeeld door uw Raad in haar arrest van 17 september 2018, nr. 209 361.

Elke andere redenering zou tot gevolg hebben dat een vreemdeling die geen internationale bescherming wordt verleend wegens veroordeling tot moord met voorbedachten rade in zijn thuisland, op Belgisch grondgebied naar hartenlust strafbare feiten kan blijven plegen, zonder dat een verwijderingsbeslissing tegen de vreemdeling mogelijk is en de Belgische autoriteiten moeten berusten in de de facto onverwijderbaarheid van de vreemdeling die een ernstig gevaar vormt voor haar openbare orde en samenleving.

4. In dit verband moet nog worden gepreciseerd dat uit artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 volgt dat de lidstaten, onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 van dat artikel neergelegde uitzonderingen, verplicht zijn om een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

Het arrest C-546/19 bevestigt dat :

56 Dit betekent dat een lidstaat die wordt geconfronteerd met een onderdaan van een derde land die zich op zijn grondgebied bevindt en niet of niet langer over een geldige verblijfstitel beschikt, overeenkomstig de relevante bepalingen moet bepalen of aan die onderdaan een nieuwe verblijfsvergunning moet worden afgegeven. Indien dat niet het geval is, is de betrokken lidstaat

verplicht om ten aanzien van die onderdaan van een derde land een terugkeerbesluit uit te vaardigen dat overeenkomstig artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gepaard kan of moet gaan met een inreisverbod in de zin van artikel 3, punt 6, van deze richtlijn.

57 Zoals de advocaat-generaal in punt 81 van zijn conclusie in wezen heeft opgemerkt, zou het bijgevolg in strijd zijn met zowel het doel van richtlijn 2008/115, zoals vermeld in artikel 1 ervan, als de bewoordingen van artikel 6 van deze richtlijn om het bestaan van een intermediaire status te dulden van onderdanen van derde landen die zich zonder verblijfsrecht of verblijfstitel op het grondgebied van een lidstaat bevinden en aan wie, in voorkomend geval, een inreisverbod is opgelegd, maar ten aanzien van wie geen geldig terugkeerbesluit meer bestaat.

58 Bovenstaande overwegingen gelden ook voor onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven en net als BZ niet kunnen worden verwijderd, aangezien het beginsel van non-refoulement zich daartegen verzet.

Gelet op het voorgaande kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing worden besloten.

Verweerder wenst opnieuw te benadrukken dat er geen sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel.

Geen schending van artikel 3 EVRM kan weerhouden.

5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. In casu wordt het bestaan van een gezinsleven op Belgisch grondgebied niet betwist.

Echter, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.⁸

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.⁹ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹¹

De bestreden beslissing motiveert uitvoerig inzake artikel 8 EVRM en besluit terecht dat de familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde:

"Betrokkene heeft sinds 2016 een relatie met D. A. (...) (geboren op (...).1996 te Albanië). Uit zijn relatie met haar werden drie kinderen geboren in België: A. (...) ((...).2017), L. (...) ((...).2019, erkend als vluchteling) en I. (...) ((...).2021; erkend als vluchteling). Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) met zijn partner en kinderen. Het gegeven dat betrokkene de Staat met zijn gezinsleven voor een voldongen feit heeft gesteld impliceert niet dat hij als gevolg hiervan, op basis van artikel 8 van het EVRM, zonder meer tot een verder verblijf in België moet toegelaten worden. Het is ook niet omdat betrokkene niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, dat op België de verplichting zou rusten hem een verblijfstitel toe te staan. Zijn gezinsleven heeft zich ontwikkeld terwijl hij diende te

weten dat zijn situatie precair was. Betrokkene heeft tot driemaal toe asiel aangevraagd in België. Hij werd al bij de eerste asielaanvraag uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Betrokkene heeft immers als minderjarige een moord gepleegd in Albanië, reden waarom hij eerwraak vreest en waarom ook zijn kinderen en een reeks andere familieleden volgens hem riskeren vermoord te worden bij een terugkeer naar Albanië. Sinds 20.01.2016 verblijft betrokkene ononderbroken in België, hij kreeg reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten maar gaf hieraan geen gevolg. Twee van de drie kinderen werden geboren toen betrokkene en diens partner wisten dat betrokkene uitgesloten was van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hun gezinsleven heeft zich ontwikkeld terwijl zij wisten dat de verblijfssituatie van betrokkene precair was. In de beslissing van het CGVS d.d. 27.12.2017 wordt vermeld dat uit het vonnis van de rechtbank van Shkodër d.d. 02.06.2011 blijkt dat betrokkene zich schuldig maakte aan moord met voorbedachten rade; de moord was op voorhand beraamd en er is de nodige voorbereiding aan vooraf gegaan. Dergelijke mentaliteit, die volkomen blind blijft voor de daaruit voortvloeiende maatschappelijke ontwrichting, voor de drastische onomkeerbaarheid van de feiten en voor het levenslange trauma veroorzaakt bij de nabestaanden, getuigt van een fundamenteel gebrek aan normbesef, een misprijzen voor het leven van een ander en van een gevaarlijke ingesteldheid. Ook in België houdt betrokkene zich niet aan de geldende regels. Zoals reeds vermeld werd hij op 31.05.2022 door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor de helft daar hij zich schuldig maakte aan diefstal en bendevoorming-deelname, poging tot wanbedrijf. Hij heeft niet getwijfeld om ook in België de openbare orde te schaden. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit, is zodanig dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Uit niks blijkt dat het gezin per sé in België dient te blijven, dat zij niet naar Albanië kunnen gaan impliceert niet dat er geen andere landen zijn waar zij veilig met het hele gezin kunnen verblijven. De kinderen zijn zeer jong en kunnen zich ongetwijfeld snel aanpassen aan nieuwe omstandigheden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er onoverkomelijke omstandigheden zijn om zich elders te vestigen als gezin. Anderzijds kan ervoor gekozen worden dat mevrouw en de kinderen in België verblijven en contact met betrokkene onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar de plaats waar hij zou verblijven. Het staat niet vast dat dit onmogelijk zou zijn. Dat het contact met zijn kinderen en zijn partner moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan betrokkene zelf te wijten daar dit een gevolg is van de door hem gepleegde feiten, zowel in Albanië als in België. Het feit dat hij kinderen en een echtgenote had in België, heeft hem er niet van kunnen weerhouden ook hier ernstige strafbare feiten te plegen. De Belgische samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen een individu zoals betrokkene die er niet voor terugdeinsde iemand met voorbedachten rade te vermoorden (zelf al gebeurde dit tijdens diens minderjarigheid), die daarna alle afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten negeerde en een gezinsleven opbouwde, en die vervolgens om een inkomen te verwerven strafbare feiten pleegt die nefast zijn voor de maatschappij.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing))." (eigen nadruk)

Uit de bestreden beslissing volgt dat het gegeven dat er in casu sprake is van minderjarige kinderen in overweging werd genomen.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de

rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden¹².

Zoals het Grondwettelijk Hof in een arrest van 13 juli 2017 opmerkte, als het belang van het kind een primaire overweging moet zijn, heeft deze geen absoluut karakter.¹³ Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het volgende verklaard met betrekking tot de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten: "Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging." ¹⁴ (noot: eigen onderlijning)

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaald in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde:

"55. In its judgment *Jeunesse v. the Netherlands* [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated "that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decisionmaking bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." 56. Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, *Cömert v. Denmark* (dec.), 14474/03, 10 April 2006; *Üner v. the Netherlands* [GC], cited above, §§ 62-64; and *Salem v Denmark*, cited above, § 76)." ¹⁵

Verzoeker staat zelf aan de oorzaak van zijn verwijdering van het grondgebied en de gronden tot weigering van zijn asielaanvraag.

Artikel 8 EVRM staat de bestreden beslissing niet in de weg wegens het gegeven dat verzoeker minderjarig kinderen heeft en, ondanks zijn illegaal en precair verblijf, beslist om zijn gezin verder uit te breiden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij verzoekers gezinsbelangen heeft onderzocht, en heeft toegelicht waarom haar familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog geenszins in hieraan afbreuk te doen.

Er kan geen schending van artikel 8 EVRM weerhouden.

6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁶

7. Het beroep is ongegrond."

2.3. Beoordeling

De verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat uit zijn asioldossier blijkt dat hij niet naar Albanië kan terugkeren, dat artikel 3 van het EVRM absolute bescherming biedt en boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) staat, en dat de Belgische Staat verplicht is om de naleving van artikel 3 van het EVRM te garanderen ook al heeft deze niet de verplichting om hem een verblijfstitel toe te kennen. De verzoeker stelt dat de verweerder niet de minste verificatie heeft gedaan en dat een concreet onderzoek nog moet plaatsvinden. De verzoeker stelt zich de vraag naar welk ander land hij dan wel kan gaan waar artikel 3 van het EVRM zal worden nageleefd en of hij aldaar dan zal worden beschermd tegen een verwijdering naar zijn herkomstland. De verzoeker betoogt dat de verweerder alle twijfel moet uitsluiten en verwijst in dit verband naar het arrest *Paposhvili t. België* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" en bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, *Y. t. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saad t. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Hierbij moet erop worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat. Zelfs wanneer de gedragingen van een vreemdeling als onveilig of gevaarlijk beschouwd kunnen worden, mag dit bij verwijderingsbeslissingen geen element vormen in de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en kan geen afbreuk gedaan worden aan de door dit artikel geboden bescherming (EHRM november 1996, nr. 22414/93, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk*, § 80; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi t. Italië*, § 139). Artikel 3 van het EVRM voorziet dan ook, anders dan het non-refoulementbeginsel, zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, in geen enkele uitzondering omwille van gedragingen van de verzoeker. Het is hierbij vaste rechtspraak van het EHRM dat "*Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim's conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant.*" (eigen vertaling: Artikel 3 laat geen ruimte voor uitzonderingen, en geen afwijking ervan is toegelaten onder artikel 15, zelfs in het geval van een algemene noodtoestand die het bestaan van het land bedreigt. Aangezien het verbod op foltering en op onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing absoluut is, ongeacht het gedrag van het slachtoffer, is de aard van enig misdrijf al dan niet begaan door de betrokkene aldus irrelevant.) (vaste rechtspraak o.m. EHRM 11 oktober 2011, *Auad t. Bulgarije*, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi t. Italië*, §127; EHRM 15 november 1996, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk* §§'n 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering t. V.K.*, § 88).

De verplichting die aldus op de bevoegde nationale autoriteiten rust om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 185; EHRM 23 maart 2016, *F.G. t. Zweden*, § 117; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, § 104; EHRM 13 december 2012, *El-Masri t. Macedonië*, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om

elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om ten gepaste tijden deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 366).

In de bestreden beslissing, die een bevel omhelst om het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“Op 27.01.2016 heeft betrokkene een eerste asielaanvraag ingediend in België, hij verklaarde daarbij op 20.01.2016 in België aangekomen te zijn. Daar betrokkene als minderjarige een moord gepleegd heeft in Albanië besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 27.12.2017 hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS stelde dat niettegenstaande betrokkene uitgesloten dient te worden van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, het niet aangewezen is hem gedwongen terug te leiden naar Albanië waar volgens zijn verklaringen, zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou zijn. Op 01.06.2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) de beslissing van het CGVS. Ondanks dat betrokkene een bevel gekregen had om het grondgebied te verlaten bleef hij in België.

Op 27.06.2018 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, hij verklaarde België niet te hebben verlaten sinds zijn eerste asielaanvraag. Op 29.10.2018 nam het CGVS de beslissing “Niet-ontvankelijk (volgens verzoek)”. Nogmaals werd gewezen op het feit dat een verwijdering of terugnijving naar Albanië het non-refoulement beginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op 23.01.2019 werd hem wederom een bevel om het grondgebied te verlaten verstuurd en wederom besloot hij dit bevel te negeren.

(...)

Op 20.01.2020 diende betrokkene een derde asielaanvraag in. Op 29.10.2020 nam het CGVS de beslissing “Niet-ontvankelijk (volgens verzoek)”. Nogmaals werd gewezen op het feit dat een verwijdering of terugnijving naar Albanië het non-refoulement beginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op 23.01.2019 werd hem wederom een bevel om het grondgebied te verlaten verstuurd dat hij zoals de voorgaande keren naast zich neerlegde.

(...)

Er wordt aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven het welk inhoudt dat hij België dient te verlaten en dat hij niet terug moet keren naar Albanië maar het is niet omdat hij niet kan terugkeren naar Albanië dat België verplicht is om hem een verblijfsrecht toe te kennen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”

De gemachtigde stelt aldus vast dat de verzoeker bij beslissing van 27 december 2017 van de commissaris-generaal werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, en hij erkent tevens dat de commissaris-generaal in zijn beslissing heeft meegegeven dat het niet aangewezen is om de verzoeker gedwongen terug te leiden naar Albanië waar volgens zijn verklaringen zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zou zijn. De gemachtigde stelt tevens vast dat deze beslissing op 1 juni 2018 werd bevestigd door de Raad, dat de verzoeker vervolgens nog een tweede en een derde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat deze verzoeken onontvankelijk werden verklaard en dat er telkens op werd gewezen dat een verwijdering of terugnijving naar Albanië het non-refoulementbeginsel zal schenden. De gemachtigde merkt op dat thans aan de verzoeker een bevel wordt gegeven om België te verlaten, maar dat hij daarom niet moet terugkeren naar Albanië en dat het niet is omdat hij niet kan terugkeren naar Albanië,

dat België verplicht is om hem een verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde besluit dat een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet kan worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in de beslissing van 29 oktober 2020, waarbij verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd bevonden, onder meer het volgende heeft uiteengezet:

“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Tegen deze beslissing werd geen beroep bij de Raad ingediend, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Eenzelfde niet-terugleidingsclausule werd eerder reeds opgenomen in de beslissing van 29 oktober 2018 waarbij een eerder meervoudig beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard, alsook in de beslissing van 27 december 2017 waarbij de verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Het blijkt dan ook en het staat buiten elke betwisting, dat de terugkeer naar verzoekers land van herkomst in strijd is met het non-refoulementsbeginsel. In die zin wordt in de bestreden akte ook uitdrukkelijk gesteld dat aan de verzoeker *“een bevel om het grondgebied te verlaten [wordt] gegeven het welk inhoudt dat hij België dient te verlaten en dat hij niet terug moet keren naar Albanië”*.

De verweerder vervolgt echter dat *“het is niet omdat hij niet kan terugkeren naar Albanië dat België verplicht is om hem een verblijfsrecht toe te kennen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”* Deze redengeving houdt een schending in van het procedureel luik van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Het verbod van verwijdering naar een land waar een vreemdeling een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, houdt immers tevens een verbod op indirect refoulement in. Dit betekent het verbod om een vreemdeling te verwijderen naar een derde land waar hij een reëel risico loopt om alsnog uitgezet te worden naar het land waar hij het voornoemde reëel risico loopt. Bijgevolg moet ook dit risico op indirect refoulement worden onderzocht (zie onder meer EHRM 15 april 2014, *Asalya/Turkije*, § 111). Het EHRM heeft overigens reeds geoordeeld dat door het gebrek aan een wettelijk kader dat voldoende waarborgen biedt tegen de uitzetting door een derde land naar het land van herkomst, waar de betrokken vreemdeling een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, ook de verwijdering naar dit derde land een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM (EHRM 22 september 2009, *Abdolkhani en Karimnia/Turkije*, §§ 88-89).

Nu de bestreden beslissing zich beperkt tot het opleggen van de (algemene) verplichting om het grondgebied van België te verlaten, blijkt niet op welke manier de verweerder een afdoende onderzoek heeft gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Dit klemmt des te meer gelet op het hierboven besproken risico op indirect refoulement en gelet op het gegeven dat in de bestreden beslissing gewoonweg wordt geponeerd dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat het gegeven dat de verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, de Belgische overheden en dus de verweerder niet vrijstellen van de naleving van internationale verplichtingen, inzonderheid deze die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM dat, het weze herhaald, een absolute bescherming biedt. Bij arrest van 15 november 1996 heeft het EHRM gesteld dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM breder is dan deze in de artikelen 32 en 33 van het Vluchtelingenverdrag (EHRM 15 november 1996, *Chahal t. het Verenigd Koninkrijk* [Grote Kamer], § 80; zie ook in EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. t. het Verenigd Koninkrijk*, § 102-103). Het Hof geeft hiermee te kennen dat artikel 3 van het EVRM tevens situaties omvat waar de vluchtelingenstatus niet werd toegekend (of werd ingetrokken) in de zin van artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag.

Zoals de verweerder het in de nota met opmerkingen pertinent stelt, werd het bestreden bevel genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt tevens uit de stukken van het administratief dossier (zie brief d.d. 1 december 2022). Voormeld artikel bepaalt als volgt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn*

gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: [...] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”. Het is dan ook duidelijk dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet of kan worden afgegeven wanneer dit bevel hogere verdragsrechtelijke normen zou schenden. Artikel 3 van het EVRM maakt onmiskenbaar een dergelijke, hogere verdragsrechtelijk norm uit. Ook de Raad van State heeft reeds bevestigd dat *“geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het E.V.R.M.”* (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; in eenzelfde zin omtrent artikel 8 van het EVRM: RvS 26 juni 2015, nr. 231.762).

Gelet op de meermaals geuite en ook in de bestreden akte bevestigde vaststelling *“dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden”*, komt het aan de verweerder zelve toe om op nauwkeurige wijze te onderzoeken of de verwijdering van de verzoeker hem actueel niet zal blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Het staat immers vast dat de verweerder kennis had van het (desgevallend weerlegbaar) bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. t. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. t. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. t. het Verenigd Koninkrijk*, § 103 en 107) bij terugkeer naar Albanië. Het stond dan ook aan de verweerder om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Het loutere gegeven dat de gemachtigde in de motieven van het bestreden bevel uitdrukkelijk aangeeft dat de verzoeker niet verplicht is terug te keren naar zijn land van herkomst, doet geen afbreuk aan de verplichting die, in het kader van artikel 3 van het EVRM, op de overheid rust om op nauwgezette wijze te onderzoeken of het bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker blootstelt aan een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. *In casu* mag niet uit het oog worden verloren dat in de beslissingen, die werden genomen in het kader van verzoekers asielprocedures, werd vastgesteld dat een verwijdering of terugdrijving van de verzoeker naar Albanië het non-refoulementbeginsel zal schenden. Noch uit de bestreden akte, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, sinds het afsluiten van verzoekers laatste verzoek om internationale bescherming met de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 29 oktober 2020 en voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel op 9 december 2022, enig concreet onderzoek heeft plaats gehad waaruit zou kunnen blijken dat het actueel karakter van dit risico niet langer kan worden aangenomen. In tegendeel wijzen de motieven van de bestreden beslissing erop dat de verweerder aanneemt dat de (al dan niet gedwongen) terugkeer naar Albanië de verzoeker nog steeds blootstelt aan een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Het gegeven dat de verweerder zich bij de afgifte van het thans bestreden bevel bewust was van het reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dat de verzoeker loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst (Albanië), maakt echter dat het bestuur in het kader van de onderzoeksplicht, die inherent is aan de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM, verplicht is om iedere twijfel weg te nemen omtrent een mogelijke blootstelling aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling ten gevolge van de thans opgelegde vertrekverplichting (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 187; EHRM 11 juli 2000, *Jabari t. Turkije*, § 39). Het gegeven dat de verzoeker niet verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, neemt met name niet weg dat het thans bestreden bevel de verzoeker wel degelijk verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten. De vraag rijst dan ook, zoals de verzoeker pertinent opmerkt, naar welk ander land de verzoeker dan wel kan terugkeren en of hij aldaar wel beschermd is tegen een verwijdering naar zijn land van herkomst. De Raad benadrukt dat het verbod van verwijdering naar een land waar een vreemdeling een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, tevens het verbod inhoudt om de vreemdeling te verwijderen naar een derde land waar hij een reëel risico loopt om alsnog uitgezet te worden naar het land waar hij het voornoemde reëel risico loopt (verbod van indirect refoulement), zodat ook het risico op een indirect refoulement moet worden onderzocht (zie onder meer EHRM 15 april 2014, *Asalya t. Turkije*, § 111).

In de gegeven omstandigheden dient dan ook te worden besloten dat de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de eerder vastgestelde schending van het non-refoulement beginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en gelet op het gebrek aan enig concreet onderzoek van de reële risico's die de verzoeker bij het uitvoeren van dit bevel loopt, het risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM geenszins uitsluit.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat het bestreden bevel geen gedwongen verwijdering van het grondgebied inhoudt, doet hieraan geen afbreuk. In het arrest *Paposhvili* van 13 december 2016 heeft het EHRM immers geoordeeld dat het voeren van een onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM vlak voorafgaand aan de gedwongen verwijdering van het grondgebied niet volstaat wanneer er geen enkele indicatie is van de omvang van dit onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten: *"The fact that an assessment of this kind could have been carried out immediately before the removal measure was to be enforced (see paragraph 199 in fine above) does not address these concerns in itself, in the absence of any indication of the extent of such an assessment and its effect on the binding nature of the order to leave the country."* (eigen vertaling: Het feit dat een onderzoek van deze soort [naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM] had kunnen gebeuren vlak voorafgaand aan de gedwongen verwijdering van het grondgebied volstaat niet om tegemoet te komen aan deze bezorgdheden wanneer er geen enkele indicatie is van de omvang van een dergelijk onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten) (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 202). Ook in deze zaak lag enkel een bevel om het grondgebied te verlaten voor, waarbij nog geen gedwongen tenuitvoerlegging in het vooruitzicht was gesteld (*idem*, § 199).

Tot slot herhaalt de Raad dat het EHRM er standaard op wijst dat om het bestaan van een gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker. In dit verband wijst de Raad erop dat het EHRM reeds uitdrukkelijk heeft gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, het land van bestemming duidelijk moet zijn. Zo stelt het Hof in een zaak, waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de betrokkene, het volgende: *"the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory."* (EHRM 15 april 2014, *Asalya/Turkije*, § 113) (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, is te wijten aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing, noch enige volgende stukken ingediend door het Ministerie bij de nationale rechtbanken verduidelikten naar waar de verzoeker exact zou worden verwijderd. Zulke onduidelijkheid is onaanvaardbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van de verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinvol onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die manier de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.)

De Raad wijst tevens op het arrest *Auad/Bulgarije* van 11 oktober 2011. Hierin somt het EHRM de te nemen maatregelen op in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, die onder meer moeten verzekeren dat a) er een mechanisme bestaat dat de bevoegde overheden verplicht om op rigoureuze wijze te onderzoeken, telkens sprake is van een verdedigbare grief in dit verband, welke risico's de betrokken vreemdeling waarschijnlijk zal tegenkomen als gevolg van zijn of haar verwijdering om nationale veiligheidsredenen, omwille van de algemene situatie in het land van bestemming en zijn of haar persoonlijke omstandigheden, b) het land van bestemming altijd is aangeduid in een juridisch bindende akte en een verandering van bestemming aanvechtbaar is, en c) het voormelde mechanisme het mogelijk maakt de vraag te onderzoeken of, als de betrokkene naar een derde land wordt gezonden, deze een risico kan lopen om van dat land naar het herkomstland te worden gezonden, zonder gepast onderzoek naar het risico op slechte behandeling (§ 139).

In casu heeft de gemachtigde het land van bestemming echter niet gespecificeerd in de bestreden beslissing en het land van bestemming kan ook niet uit de overige stukken van het administratief dossier worden afgeleid.

Het gegeven dat de verweerder het land van bestemming niet heeft gespecificeerd in de bestreden akte en dit land van bestemming ook uit geen enkel ander stuk van het rechtsplegingsdossier kan blijken, terwijl in voorliggende zaak en gelet op de motieven van de bestreden beslissing zelve blijkt dat de verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst op gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt derhalve des te meer duidelijk dat het bestuur bij de afgifte van het thans bestreden bevel niet voor ogen heeft gehad om de verzoeker te vrijwaren van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij het verlaten van het Belgische grondgebied.

In casu moet worden vastgesteld dat door de verzoeker een vertrekverplichting op te leggen zonder het land van bestemming te bepalen terwijl tegelijk duidelijk wordt aangegeven dat de verzoeker geenszins dient terug te keren naar zijn land van herkomst, Albanië, en zonder op enige wijze te onderzoeken naar welk ander land behalve Albanië de verzoeker dan wel kan terugkeren zonder er het risico te lopen om in strijd met artikel 3 van het EVRM te worden uitgezet, artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Hogerop werd reeds ingegaan op bepaalde elementen van het verweer. De verweerder wijst eveneens op een aantal bepalingen van Unierecht en op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Deze rechtspraak is echter op zich niet dienstig aangezien een schending werd vastgesteld van artikel 3 van het EVRM. De verwijzing naar de bepalingen van het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, kan hieraan geen afbreuk doen.

Bovendien is het onduidelijk of de thans bestreden beslissing wel een terugkeerbesluit uitmaakt en of hiermee daadwerkelijk uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht en aan de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) in het bijzonder. Er wordt aan de verzoeker immers enkel opgelegd om het Belgische grondgebied te verlaten (niet dat van de lidstaten) en er wordt geen verplichting tot “terugkeer” opgelegd, zoals bedoeld in artikel 3, lid 3, van de Terugkeerrichtlijn (er wordt geen terugkeerverplichting opgelegd naar het land van herkomst, naar een land van doorreis of naar een ander derde land waar de verzoeker wordt toegelaten). Bovendien wordt in de bestreden akte op zich ook niet uitdrukkelijk vermeld dat verzoekers verblijf illegaal is of illegaal wordt verklaard. De verweerder toont derhalve niet aan dat het Unierecht en de door hem genoemde rechtspraak van het Hof van Justitie *in casu* van toepassing zijn.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat het verweer evenmin kan overtuigen indien zou worden aangenomen dat de thans bestreden beslissing een terugkeerbesluit uitmaakt in de zin van artikel 3, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

De Raad wijst er met name op dat artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet door artikel 1, §1, van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34). Uit de definities van artikel 1, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering (zijnde een ‘terugkeerbesluit’ volgens de Terugkeerrichtlijn) op zich niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar tevens een terugkeerverplichting oplegt (6°). Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten, ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).

Een vreemdeling kan dus niet zonder meer terugkeren naar elk land van keuze. In elk terugkeerbesluit moet worden vermeld naar welk van de in artikel 3, punt 3, van de Terugkeerrichtlijn bedoelde derde landen de onderdaan van een derde land tot wie dat besluit is gericht, moet worden verwijderd (zie arrest van het Hof van Justitie van 14 mei 2020, in de zaken C-924/19 en C-925/19, punt 115 en arrest van 24 februari 2021 in de zaak C-673/19, punt 39):

“115 Uit de bewoordingen van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 volgt derhalve dat het opleggen of uitvaardigen van een terugkeerverplichting een van de twee elementen vormt waaruit een terugkeerbesluit bestaat, waarbij een dergelijke terugkeerverplichting gelet op punt 3 van dit artikel niet voorstelbaar is zonder dat er een bestemming wordt vastgesteld die een van de in dit punt 3 bedoelde landen moet zijn”.

“39. In elk terugkeerbesluit moet immers worden vermeld naar welk van de in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115 bedoelde derde landen de onderdaan van een derde land tot wie dat besluit is gericht,

moet worden verwijderd (zie in die zin arrest van 14 mei 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, punt 11)).”

Het Hof van Justitie oordeelde in het bovenvermeld arrest van 14 mei 2020 ook dat de eerbiediging voor het respect voor het beginsel van non-refoulement, dat samenhangt met artikel 3 van het EVRM, dient te geschieden bij het treffen van een terugkeerbesluit:

“118 Wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, moet zij krachtens artikel 5 van richtlijn 2008/115 dus met name zorg dragen voor de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement [zie in die zin arresten van 11 december 2014, Boudjlida, C 249/13, EU:C:2014:2431, punt 49, en 8 mei 2018, K. A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 103].

119 Zoals de advocaat-generaal in punt 84 van zijn conclusie in essentie heeft opgemerkt, moet de eerbiediging van een dergelijk beginsel worden beoordeeld met betrekking tot het land waarnaar wordt overwogen de betrokkene te gelasten terug te keren. Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteit, voordat het land van bestemming kan worden gewijzigd, opnieuw de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement moet beoordelen, onafhankelijk van de beoordeling die zij heeft moeten verrichten bij de vaststelling van het eerdere besluit.”

Aangezien een bevel om het grondgebied te verlaten in voorkomend geval de illegaliteit van het verblijf van vaststelt én een terugkeerverplichting oplegt, en gelet op de aanhef van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, moet reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gebeuren (cf. RvS 28 september 2017, nr. 239.259). De betrokkene moet immers reeds gevolg geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat hiervoor in principe nog verdere beslissingen zijn vereist.

In dit verband wijst de Raad tevens op de arresten met nrs. 241.623 en 241.625 van de Raad van State van 29 mei 2018. Hierin stelt de Raad van State onder meer het volgende:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten (...) uit te voeren zonder dat de [gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De [gemachtigde] moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de [gemachtigde] om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de [gemachtigde] effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de [gemachtigde] er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat [hij] dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

De Raad van State stelt tevens het volgende:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de

evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling."

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus wel degelijk worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit blijkt tevens uit het arrest *Paposhvili/België* van het EHRM van 13 december 2016.

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder nog op dat uit artikel 6, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn volgt dat de lidstaten onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 van dat artikel neergelegde uitzonderingen, verplicht zijn om een terugkeerbesluit uit te vaardigen tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft. De verweerder verwijst naar het arrest C-546/19 van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat dit ook geldt voor onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven en niet kunnen worden verwijderd aangezien het beginsel van non-refoulement zich daartegen verzet. De verweerder meent dan ook dat niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan worden besloten.

In zijn arrest C-546/19 van 3 juni 2021 oordeelde het Hof van Justitie als volgt:

"56 Dit betekent dat een lidstaat die wordt geconfronteerd met een onderdaan van een derde land die zich op zijn grondgebied bevindt en niet of niet langer over een geldige verblijfstitel beschikt, overeenkomstig de relevante bepalingen moet bepalen of aan die onderdaan een nieuwe verblijfsvergunning moet worden afgegeven. Indien dat niet het geval is, is de betrokken lidstaat verplicht om ten aanzien van die onderdaan van een derde land een terugkeerbesluit uit te vaardigen dat overeenkomstig artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gepaard kan of moet gaan met een inreisverbod in de zin van artikel 3, punt 6, van deze richtlijn.

57 Zoals de advocaat-generaal in punt 81 van zijn conclusie in wezen heeft opgemerkt, zou het bijgevolg in strijd zijn met zowel het doel van richtlijn 2008/115, zoals vermeld in artikel 1 ervan, als de bewoordingen van artikel 6 van deze richtlijn om het bestaan van een intermediaire status te dulden van onderdanen van derde landen die zich zonder verblijfsrecht of verblijfstitel op het grondgebied van een lidstaat bevinden en aan wie, in voorkomend geval, een inreisverbod is opgelegd, maar ten aanzien van wie geen geldig terugkeerbesluit meer bestaat.

58 Bovenstaande overwegingen gelden ook voor onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven en net als BZ niet kunnen worden verwijderd, aangezien het beginsel van non-refoulement zich daartegen verzet.

59 Zoals de advocaat-generaal in punt 87 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2008/115 immers dat deze omstandigheid niet rechtvaardigt dat ten aanzien van een onderdaan van een derde land in een dergelijke situatie geen terugkeerbesluit wordt vastgesteld, maar enkel dat zijn verwijdering ter uitvoering van dat besluit wordt uitgesteld."

Uit dit arrest kan echter niet worden afgeleid dat aan een derdelander waarvan reeds is geweten dat de terugkeer naar zijn land van herkomst uitgesloten is omwille van een schending van het non-refoulement beginsel, toch verplicht een terugkeerbesluit moet worden afgegeven (waarbij hem wordt opgelegd terug te keren naar zijn land van herkomst) en dat enkel de verwijdering ter uitvoering van dat besluit (tijdelijk) moet worden uitgesteld.

Het Hof van Justitie heeft, in Grote Kamer, in een meer recent arrest van 22 november 2022 immers als volgt gesteld:

“Dienaangaande volgt uit artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 dat er, zodra vaststaat dat een derdelander illegaal op het grondgebied verblijft, een terugkeerbesluit tegen hem moet worden uitgevaardigd, onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 van dat artikel neergelegde uitzonderingen en met strikte inachtneming van de in artikel 5 van deze richtlijn gestelde vereisten; in dat besluit moet worden vermeld naar welk van de in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115 bedoelde derde landen hij moet worden verwijderd [arrest van 24 februari 2021, M e.a. (Overbrenging naar een lidstaat), C-673/19, EU:C:2021:127, punten 32 en 39 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

Daarnaast mag een lidstaat een illegaal op zijn grondgebied verblijvende derdelander niet op grond van artikel 8 van richtlijn 2008/115 verwijderen zonder eerst jegens die derdelander een terugkeerbesluit vast te stellen met inachtneming van de in die richtlijn vastgelegde materiële en procedurele waarborgen [zie in die zin arrest van 17 december 2020, Commissie/Hongarije (Opvang van personen die om internationale bescherming verzoeken), C-808/18, EU:C:2020:1029, punt 253].

Ten tweede verplicht artikel 5 van richtlijn 2008/115, dat een algemene regel vormt die de lidstaten in acht moeten nemen bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn, de bevoegde nationale autoriteit om in alle fasen van de terugkeerprocedure het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen, dat als grondrecht is gewaarborgd in artikel 18 van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, alsmede in artikel 19, lid 2, van het Handvest. Dit geldt met name wanneer die autoriteit, na de betrokkene te hebben gehoord, voornemens is jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, zoals in punt 53 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht [zie in die zin arrest van 17 december 2020, Commissie/Hongarije (Opvang van personen die om internationale bescherming verzoeken), C-808/18, EU:C:2020:1029, punt 250 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

Bijgevolg verzet artikel 5 van richtlijn 2008/115 zich ertegen dat jegens een derdelander een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd wanneer dat besluit een land van bestemming aanwijst ten aanzien waarvan er zwaarwegende en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat die derdelander daar in geval van uitvoering van dat besluit zou worden blootgesteld aan een reëel risico van behandelingen in strijd met artikel 18 of artikel 19, lid 2, van het Handvest.

Hieruit volgt dat wanneer er zwaarwegende en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander in geval van terugkeer naar een derde land wordt blootgesteld aan een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 1 en artikel 19, lid 2, ervan, jegens die derdelander geen besluit tot terugkeer naar dat land kan worden uitgevaardigd zolang dat risico blijft bestaan.

Zoals overigens uitdrukkelijk is bepaald in artikel 9, lid 1, van richtlijn 2008/115, kan die derdelander gedurende die periode evenmin worden verwijderd.

Ten derde zijn de inhoud en reikwijdte van artikel 4 van het Handvest overeenkomstig artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde als die welke er door artikel 3 EVRM aan worden toegekend, aangezien de door artikel 4 gewaarborgde rechten corresponderen met de door artikel 3 EVRM gegarandeerde rechten [arrest van 24 april 2018, MP (Subsidiaire bescherming van een slachtoffer van eerdere foltering), C-353/16, EU:C:2018:276, punt 37].” (HvJ 22 november 2022, X t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-62/21, 53-60)

Daarnaast valt ook niet in te zien hoe de verweerder in het kader van de thans voorliggende betwisting dienstig kan verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 3 juni 2021 in de zaak C-546/19. Noch uit de thans bestreden akte, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat

aan de verzoeker een schriftelijke bevestiging werd verstrekt dat zijn verwijdering tijdelijk wordt uitgesteld. In tegendeel, in een schrijven van 1 december 2022 heeft de gemachtigde aan de directeur van de gevangenis te Sint-Gilles het volgende laten weten:

“Ik heb uw aanvraag tot vrijstellingsmodaliteiten uit de gevangenis voor voornoemde vreemdeling ontvangen.

Betrokkene dient het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet van 15/12/1980 en zal effectief worden verwijderd. (...)”

Daarnaast kan de door de verweerder vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie niet worden aangewend om te vergoelijken dat de verweerder de verzoeker een vertrekverplichting oplegt, wetende dat de terugkeer naar zijn land van herkomst in strijd is met het non-refoulementsbeginnsel en zonder te onderzoeken naar welk ander land de verzoeker dan wel kan terugkeren waar hij toegelaten is en waar hij verzekerd is van een daadwerkelijke bescherming tegen een indirect refoulement naar zijn land herkomst.

In de nota met opmerkingen verwijst de verweerder naar 's Raads arrest met nummer 209 361 van 17 september 2018. Dit arrest heeft evenwel geen precedentenwerking.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet dan ook geen afbreuk aan de vastgestelde schending van artikel 3 van het EVRM. Aangezien de eventuele gegrondheid van andere middelen (onderdelen) niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE